

Til den døende, selvmorderskandidaten, kriminalforfatteren og morderen

For den som skal dø, kan det være til stor hjelp å vite noe om døden. Det gjelder å være vitebegjærlig og nyskjerrig, også etterat at døden har inntrådt. Men det er også verdt å merke seg følgende: De som tror at hvis man tar sitt eget liv, oppløses selvet i den mørke intetheten, eller for ham som dreper sin fiende, og tror at han dermed fjerner vedkommende for godt... det er begge deler begrunnet i en misforståelse som har særdeles tungtveiende konsekvenser, fordi det i virkeligheten skjer noe helt annet ... og hadde man visst dette på forhånd, ville man aldri ha kommet på å gjøre noe så dumt, verken mord eller selvmord.

Boken Tilbake fra imorgen (Return From Tomorrow), av George G.Ritchie og Elizabeth Sherill, er en meget spesiell liten bok som ble utgitt i 1978. Fra en dansk oversettelse av Carin, Svend og Sidseln Astrup, utgitt 1984, med innledning av den kjente Dr.Raymond A. Moody, jr. hvor han karakteriserer boken slik:

«...en av de mest storslåede og best dokumenterede beretninger jeg kjender, om erfaringen med at dø».

Han, George, som 20 åring, nettopp lagt inn på det militære sykehus i Arizona med høy feber og lungebetennelse, beskriver det pussige og uventede ved å være uten kropp og usynlig for de andre jordiske mennesker. Han er seg selv fullt og helt, merker nesten at han ikke har sin jordiske kropp, at han egentlig er død. Han blir ganske enkelt forbauset over det uventede han erfarer.

Sitat side 32: "Da jeg kikkede ned på det, gik det op for mig, at jeg var holdt op med at bevæge mig. Følelsen af på en eller anden måde at hænge halvtreds (50) fod oppe i luften var endnu mere mærkelig end den hvirvlende flyvetur havde vært. Men jeg havde ingen tid til at bryde mit hoved med det, for hen ad fortovet imod natkafeen kom en mand rask gående. Jeg tænkte, at jeg i det mindste af ham kunne få at vide, hva by det var og i hvilken retning jeg bevæget mig. Netop da fik jeg den tanke som om tanke og bevægelse var blevet ét befant jeg mig på fortovet og skyndte mig frem ved siden av den fremmede. Han var en civil person, på måske fyre eller femogfyre, havde overfrakke på, men ingen hat. Han tænkte tilsynelatende dybt over et eller andet, for han ikke så meget som kikkede på mig, da jeg gik ved siden av ham."

»Vil de være så venlig at sige mig«, sagde jeg, »jeg er fremmed her og ville gerne - «

Forfatter Ritchie forteller; Youtube, [her](#).

"Vi nåede til caféen, og han vendte sig og greb efter dørhåndtaget. Var fyren døv? Jeg rakte min venstre hånd ud for at banke ham på skulderen. Der var ingenting der. Jeg stod foran døren og gloede efter ham, da han åbnede den og forsvandt ind. Det havde været ligesom at røre ved ... den bare luft. Og alikevel havde jeg tydeligt set ham, enda begyndelsen til nogle sorte skægstubbe på hagen, hvor han trængte til at blive barberet."

Sitat side 37: "Han leter etter sin egen døde kropp i det store og ugjennomsiktelige sykehuskompleks av helt identiske soldatbrakker og gjør rare, merkelige, men helt nye erfaringer. Til sist på min vandring kom jeg til røntgenafdelingen. Den hvidkitlede tekniker jeg hadde mødt tidligere, sad ved en pult og læste i nogle sammenclipsede papirer. Her var det sidste menneskelige væsen, der hadde sagt noget til mig. »Se på mig! råbte jeg til ham. »Jeg står lige her!« Han tog hætten af sin pen og noterede noget på papiret. Var det kun nogle få timer, siden jeg var blevet båret

ind i dette rum på en bære? Det måtte være uger siden. År siden. Eller ... var det kun minutter? Der var også noe mærkeligt med tiden i denne verden, hvor reglerne om afstand og fart og substans alle var ophævet. Jeg havde mistet enhver sans for, om en oplevelse varede en brøkdel af et sekund, eller om den varede flere timer. Og etterat han var gjennomløst alle ganger og rom så finner han tilslutt den han søker."

Sitat side 38: "Jeg for forskrækket tilbake. Der var nok én i sengen., men lagnet var trukket helt oppover hovedet, så at kun hans arme var udenfor tæpperne. De arme så så mærkeligt stive og lige ud, unaturlige, og hænderne vendte håndfladerne nedad ...På venstre hånds tredje finger var der en lille guldugle på en oval sort onyxsten. Han hadde funnet sin avdøde kropp. Seg selv."

Og dette vekket mange spørsmål i ham.

Sitat side 39: "Men jeg var ikke død! Hvordan kunne jeg være død og alligevel være vågen? Jeg tenkte. Jeg kunne oppleve. Døden var noget andet. Jeg var mig, lysvågen, blot uden en fysisk kropp å fungere i. Jeg forsøgte som en vanvittig at gribe fat i lagenet, drage det tilbake og prøve at afdække skikkelsen i sengen. Men alle mine anstrengelser bevirkede ikke så meget som den mindste luftning i det lydløse lille værelse. I det lille værelse blir lyset langsomt sterkere og sterkere. Det får en intensitet han aldri før har sett. Midt i dette lyset står en personlighet og stråler en fullstendig kjærlighet til ham. Han er iakttagende og beskriver det han ser meget nøyaktig og detaljert."

Sitat side 40: "Personen her var selve Kraften, ældre end tiden og alligevel mere moderne end nogen, jeg noensinde hadde mødt. Fremfor alt visste jeg med den samme mystiske vished, at dette Væsen elskede mig. Langt større enn selve kraften var den betingelsesløse kjærlighet, der udstrålede fra Hans tilstedeværelse. En forbausende kjærlighet. En kjærlighet hinsides mine vildeste forestillinger. Denne kjærlighet kendte alt det, der ikke kunne elskes i mig; skændierne med min stedmoder, mit eksplosive temperament, de seksuelle tanker, jeg aldri kunne få under kontrol, alle slette, egoistiske tanker og handlinger siden den dag, jeg blev født, - og accepterede og elskede mig alikevel. Når jeg siger, at han vidste alt om mig, så var det, fordi det simpelthen var en kendsgerning, der kunne iagttages. For samtidig med hans strålende tilstedeværelse var også hver eneste episode i hele mitt liv trådt inn i rummet, skjønt jeg når jeg forteller om det, er nødt til at beskrive dem enkeltvis. Alt hva der noensinde var hendt mig, var der simpelthen fuldt synlig, samtidig og nuværende, som om det fandt sted i dette øyeblik. Viktig er her å merke seg at lysets midtpunkt, Væsenet, kommer samtidig med de detaljerte og klare bildene fra hans biografi. Ting og skikkelser han trodde var glemt dukker opp med stor intensitet, som om det hendte akkurat nu. Væsenet tar ham med på en reise hvor han får se bestemte ting."

Sitat side 47: "Atter og atter iagttog jeg dette fænomen, at folk ikke var klare over tilstedeværelsen af andre lige ved siden af dem. Jeg så en gruppe samlebåndsarbejdere i en kantine. En af kvindene bad en anden om en cigaret, tiggede hende fakisk om den, som om hun ønskede den mere end alt annet her i verden. Men den anden, der snakkede med sine veninder, så hende ikke. Hun tok en pakke cigaretter frem fra kedeldragten, og uden så meget som at byde den anden kvinde der så begærligt rakte ud efter den, tog hun en ud og tændte den. Så hurtig som en slange, der går til angreb, greb den afviste kvinde ud efter den tændte cigaret i den andens mund. Hun snappede atter og atter efter den. Igen og igen."

Forfatter Ritchie forteller; Youtube, [her](#).

Sitat side 50: "Jeg så en ung matros vaklende rejse sig fra stolen, tage to, tre skridt og så falde tungt om på gulvet. To af hans kammerater bøjede sig ned og begyndte at trække ham bort fra de sammenstimlede mennesker. Men det var ikke det, jeg betragtede. Jeg stirrede fuld af forundring, da den lyse kokon omkring den bevidstløse matros simpelthen åbnede sig. Den delte sig lige oppe på selve midten af hovedet og begyndte at skalle af fra hovedet og ned mod skuldrene. Øyeblikkeligt, hurtigere end jeg nogensinde havde set nogen bevæge sig, var et af de substansløse væsener, der havde stået i nærheden af ham ved baren, over ham. Som en tørstig skygge havde han svævet ved siden af matrosen, medens han grådigt fulgte hver slurk, den unge mand tog. Nu syntes han at springe på ham som et vildt dyr på sit bytte. Til min absolutte forbløffelse var skikkelsen i det næste øjeblik forsvundet."

Sitat side 54: "Først troede jeg, at vi så en eller anden stor slagmark, hvor alle mennesker var dømt til, hvad der så ud som kampe på liv og død, hvor de vred sig, gennemborede hinanden og kæmpede vredt. Det kunde ikke være en moderne krig, for der var ingen kampvogne eller skydevåben. Ingen våben af nogen slags, så jeg, da jeg betragtede det nærmere, men kun blottede hender, fødder og tænder. Og så lagde jeg mærke til, at ingen tilsyneladende blev såret. Der var intet blod, ingen lig rundt omkring på jorden; et slag, der burde have tilintetgjort en motstander, efterlod ham i nøjagtig samme tilstand som før. Skønt de bogstavelig talt syntes at være ovenover hinanden, var det som om, hver enkelt af dem slog ud i den tomme luft; til sidst blev jeg klar over, at de naturligvis ikke kunne røre hinanden, når de ikke havde nogen substans. De kunne ikke dræbe, skønt de klart ønskede at gøre de, fordi deres tilsigtede ofre allerede var døde, og derfor kastede de sig mod hinanden i et afsindigt og afmægtigt raseri ..... Disse skabninger syntes at være fængslet af deres følelser og sindelag, af deres had, begær og ødelæggende tankemønstre. Endu mere hæslig end de bid og spark de udvekslede, var de seksuelle mishandlinger, som mange af dem udførte i en feberaktig pantomime. Perversioner, som jeg aldrig havde drømt om, blev forgæves søgt udført overalt omkring os."

Sitat side 58: "Vi syntes pludselig at være trådt ind i en fuldstændig anderledes dimension, næsten en anden form for eksistens. Efter de larmende, krigsprægede byer og de skrigende stemmer på 'kamppladsen', herskede der her en alt gennemtrængende fred. Da vi trådte ind i en af bygningerne og begynte at gå gennem en højloftet korridor, hvor der overalt var store døråbninger, var der så stille, at jeg faktisk blev forskrækket over at se mennesker i den. Jeg kunne ikke sige, om det var mænd eller kvinder, gamle eller unge, for de var alle fra top til tå innhyllet i løsthængende folderige hættekåber, der mindede mig om munke. Men stedets atmosfære var slert ikke sådan, som jeg forestillede mig et kloster. Det lignende mere et enormt studiecenter, der sydede af begejstring over en stor opdagelse. Alle de, vi kom forbi i de store haller og på de svungne trapper, synes at være fuldstændig optaget af en beskæftigelse, der optog hele deres tid og interesse; der blev ikke vekslet mange ord mellem dem. Og aligevel bemærkede jeg ikke nogen uvenlighed mellem disse væsener, snarere en vis afstand på grund af total koncentration."

Dette var et udvalg av sitater fra den danske bok. Man kan få den også på engelsk og tysk. Jeg håper dette kan gi mersmak til å studere dette nærmere. Sitatene brukt her er tilgjengelig som pdf-fil, [her](#). Boken til George G.Ritchie og Elizabeth Sherill, tilgjengelig på engelsk, [her](#) (epub), konvertering til pdf-format, [her](#).